

Industri, der meddelte den danske Fabrik, at hvis den ikke standsede sin Eksport til saa godt som hele Europa, vilde man paaføre den en fuldkommen ødelæggende Konkurrence paa det danske Hjemmemarked, altsaa med andre Ord slaa Fabrikken ihjel. Berøvet enhver Beskyttelse, ja, enhver Adgang til at faa en saadan, til blot at benytte den rent taktisk i Forhandlinger med Udlandet, har selvfølgelig den danske Fabrik en yderst svag Stilling. Alt dette har jeg fremført for at vise, at vi maa foretage en vis Revision af de Forventninger, der næres om, at den udenlandske Konkurrence eo ipso betyder billigere Varer.

Idet jeg vender tilbage til Statsministerens Udtalelser forleden, vil jeg sige — idet jeg absolut ikke vil misforstaas —, at vi, fordi vi nu staar i Deflationen, og fordi vi har Pari for Kronen som Endemaal, ikke maa bedømme den Inflation, som vi har bag os, alt for uretfærdigt. Jeg vil sige ganske aabenhjertigt, at uden den Inflation, der kom, ganske vist ingenlunde villet eller ønsket fra nogen Side, havde det danske Landbrug neppe været i Stand til saa hurtigt og med saa relativt ringe Ofre at kunne genopbygge alt, hvad der var ødelagt af Krigen og Blokaden, og naa saa hurtigt og beundringsværdigt frem til den store Ekspansion, det nu udviser. Og uden disse Forhold havde den hjemlige Industri, som i Modsætning til Landbruget, der ikke var ramt af nogen egentlig Krise i disse Aar, havde navnlig den tyske Valutadumping at kæmpe imod, heller ikke kunnet komme op paa en saa god Beskæftigelse som den, der repræsenteredes af Aaret 1924. Dette Aar, der var et virkelig godt Aar for det danske Erhvervsliv, efterlod sig ganske vist ikke saa store Gevinster, ikke disse mægtige Dividender, som den højtærede Statsminister var saa glubsk efter at komme i Besiddelse af, og som slet ikke eksisterer mere, men det var dog beskæftigelsesmæssigt et godt Aar. For Industriens Vedkommende kan vi sige lige saa aabenhjertigt, at det væsentligt var Tysklands Overgang til Guldmøntfod, Indførelsen af en Valuta, som man nu i Tyskland delvis er klar over, at man maaske satte noget for højt, som reddede den danske Industri. Vendepunktet kom, som dette høje Medlemmer vil erindre, omkring Sommeren 1923, da Inflationen holdt op, i alt Fald holdt op som Beregning for Industrien. Det, at man i Tyskland allerede den Gang gik over til at regne efter Guldmønt, der efter Oprettelsen af Rentemarkbanken og senere Reichsmarkbanken

blev det normale i Tyskland, gjorde, at vi har haft en Vivacitet, en Ekspansion i vort Erhvervsliv, der absolut har aflejret noget godt, og som har været nødvendig for at skabe den Basis, vi nu staar paa. Jeg vil ikke have det opfattet saaledes, og jeg haaber ikke, at dette høje Ting opfatter det saaledes, at dette skulde være en Forherligelse af en bevidst Inflationspolitik. Vi har i Sandhed skræmmende Eksempler nok ude omkring fra i Europa, selv om vi samtidig maa tilføje, at den Kultus, vi i sin Tid drev med vor hjemlige saare beskedne Inflation, vel nok var vel stærk. Jeg skal ikke rippe op i politiske Saar, men jeg vil ikke helt forbigaa, at det var den daværende politiske Opposition, der i noget for stærk Grad havde Brug for denne Inflations Farer og Skræmmebilleder o. s. v., hvorved den rent psykiske Tilstand, som er det saarbare og farlige ved en Inflation, blev meget alvorligt paavirket, saaledes at hele det Usikkerhedsmoment, der er saa forfærdelig skæbnesvangert under Inflationsprocessen, derved blev dobbelt stærkt. Disse Sammenligninger, man den Gang drog med Tyskland, og alt dette var faktisk fuldkommen hen i Vejret, naar man saahen til Guldbeholdningen, Seddelmassen, til alle vore finansielle Forhold. Ikke desto mindre paavirkede det Folk nervøst den Gang. Vi staar nu saadan, at vi heldigvis kan sige, at dette er en Tilstand, som ligger bag os, og vi staar nu, som jeg før nævnte, om end maaske ikke lige foran Maalet, saa dog saa fast og sikkert i valutamæssig Henseende, at vi kan sige, at vi nu behersker Situationen. Men, som sagt, jeg har gjort disse Betragtninger, for at vi retfærdig kan afveje, hvad vi har bag os, og hvad vi har foran os, og for ogsaa samtidig at fylde os med Skræk og Rædsel for eventuelt en Gang at komme ind i en virkelig bevidst, en virkelig rationel Inflationsproces, en af disse Processer, som vi i disse Dage ser true et nyt af Europas gamle udpinte Lande. Selvfølgelig sigter jeg her til den franske Stat, som, hængende paa Afrundens Rand, netop i dette Øjeblik kæmper en skæbnesvanger Kamp mod Inflationens Trusel.

Jeg nævnte før, at Oktober Maaned snart var til Ende. Disse stadige nye Friste minder mig lidt om Peer Gynt og Knappestøberen, der stadig giver Peer Gynt en sidste Frist, men samtidig siger advarende: Ved næste Korsvej, Peer Gynt, der mødes vi. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Rode vil kræve sin Frist overholdt denne Gang, eller han endnu har Taalmodighed, men